

được đánh thức. Hồi tối, hắn đã gọi bí thư tới dẫn đêm nay hắn có hẹn với một người đàn bà trong xóm rồi uống rượu say với Trần Hiệp. Phan Lộ vào làng mãi đến quá nửa đêm mới về, một góc chai rượu để đã làm hắn chân nam đá chân xiêu chưa cần tới rượu mặc-ten pha thuốc mê của Trần Hiệp nữa.

Trần Hiệp đứng dậy, tắt đèn. Căn phòng chìm vào bóng tối đen ngòm.

Chàng đứng một hồi, nghe động tĩnh. Biết chắc Phan Lộ đã ngủ mê mệt, Trần Hiệp ung dung ra ngoài, khóa trái cửa phòng. Bốn lính của Lộ nằm ở nhà dưới. Vào giờ này, trung đội thám báo của Lộ đã ngáy như sấm ròi. Ngoại trừ những nhân viên thám báo dọc bờ sông. Tuy nhiên, Trần Hiệp đã nghiên cứu chu đáo bản đồ vị trí. Chàng thuộc lòng từng nơi đặc vọng gác, và các ồ đại liên. Chàng còn biết giờ nào binh sĩ Bắc Việt đi tuần qua địa điểm AQ-19, và chẳng may chàng gặp họ, chàng phải nói khẩu hiệu nào.

Những tin tức quan trọng này, Trần Hiệp chẳng phải tìm đâu xa : chàng có thể lấy trong phòng giấy của thiếu tá Phan Lộ.

Hành doanh của thiếu tá Lộ là một khu nhà trệt mới cất bằng gạch lóc và mái tôn, nằm chơ vơ giữa đồng, gồm một căn lớn ở giữa, và nhiều căn phụ ở chung quanh.

Trần Hiệp không ra hiện, băng qua cột cờ tối om, biến vào bụi dâm bụt ngoài sân rộng, mà dùng chìa khóa giả mở một phòng giấy kế cận. Quen với bóng tối, và đồ đạc bày biện, Trần Hiệp đi

rất êm, không hề va đụng.

Chàng mở cửa sổ nhảy ra ngoài. Phía sau cửa sổ không có chấn song là một giao thông hào, ngoằn ngoèo bình chữ chi, nơi nhân viên văn phòng ăn núp máy bay oanh tạc. Hào này ăn ngầm qua ga-ra, xuyên dưới hàng rào kẽm gai ra ngoài. Và từ đó, giao thông hào dẫn tới các vị trí canh gác dọc tuyến.

Trần Hiệp đã dùng đường này nhiều lần. Đứng hơn, đã dùng hai lần. Tuy nhiên, những lần trước trời không mưa to, hoặc chỉ mưa nhẹ hạt. Tuy giao thông hào ăn ngầm dưới đất, nước mưa cũng ngấm xuống làm cho lối đi lầy lội.

Chất lưỡng, Trần Hiệp nhảy xuống hầm. Chàng mon men đi trong bóng tối.

Cách ba thước, giao thông hào lại rẽ sang phải hoặc sang trái, làm đường đi dài thêm. Mặc dầu có nhiều ống thông hơi, không khí dưới hầm vẫn sặc mùi ẩm mốc, khiến Trần Hiệp nghẹt thở. Chàng rút đèn bấm ra soi đường. Đèn chuột đen sì thấy động kéo nhau chạy bán sống, bán chết. Một con đuôi dài, mắt xanh lè hốt hoảng dậm vào giày chàng. Chàng sợ nhớ đi giày ban, để kẹp, tiện lợi cho những công tác trong thành phố, song bất tiện trong giao thông hào, và trên con đường đầy bụi giáp tuyến.

Trần Hiệp dừng lại. Chàng đã vượt qua hàng rào kẽm gai.

Chàng trèo lên một bậc thang trong hầm. Đầu chàng đụng một tấm cửa bằng tôn dày. Chàng mở chốt bên trong và đẩy nắp hầm bật lên. Mưa tuôn vào như thác. Trần Hiệp vội xấp cửa hầm xuống.

Tuy chàng mặc áo toại, che kín người và đầu, mưa vẫn lọt vào da thịt chàng. Đồi giầy ban đã ướt sũng. Chàng có tinh cần thận, ít quên, không hiểu sao đêm nay chàng lại quên mang giầy xe hơi. Lát nữa, từ tuyến về, chàng phải cởi hết quần áo, vắt kiệt nước, rồi nhét xuống đáy ba-lô, lấy quần áo khô ra mặc, trèo lên giường, cạnh thiêu tá Phan Lộ, kéo một giấc đến sáng.

Mưa vẫn tiếp tục rơi nặng hạt. Một cơn gió lạnh từ sông Bến Hải thổi lại. Trần Hiệp nhớ ra hôm nay là hôm ba tháng chạp. Tháng thiếu, chỉ còn 6 ngày nữa. 6 ngày nữa đến Tết. Chàng phải biểu ông Hoàng một món quà tết đáng tiền: như cuộn phim chụp tài liệu mật, hiện chàng giấu trong người.

Giờ này, vợ con chàng đã ngủ say. Gia đình chàng ở Khám thiên — không phải Khám thiên của trống phách ở đầu của thời xa xưa, mà là Khám thiên lao động — trong một ngôi nhà lợp mái phi-bô-rô, trời nóng thì đồ hồ hơi suốt ngày, trời lạnh thì buổi đến xương tủy.

Vợ chàng là một thiếu phụ hiền lành, không hề biết công việc bí mật của chồng. Chàng có hai đứa con trai, đứa lớn mới chập chững tập đi, đứa nhỏ còn đỏ hỏn, cặp mắt đen láy ngơ ngác trong lòng mẹ, suốt ngày ngậm vú. Vợ chàng đã ngủ say dưới cái mền bông dày, kỷ niệm của thuở vàng son. Mặc dầu là phóng viên đặc biệt của báo Nhân Dân, báo của Đảng, chàng vẫn nghèo rớt mồng tơi. Chàng được đưa vào tòa soạn báo Nhân Dân, nhờ những thành tích trong đảng Lao động, theo chỉ thị

Chàng gia nhập đảng Lao động, theo chỉ thị

của ông Hoàng. Khi Sở rút vào Nam, chàng xung phong ở lại, hoạt động trong hậu địch. Ông Hoàng ra lệnh cho chàng lập gia đình cho nhà cầm quyền khỏi ngờ vực. Ông Hoàng lại vận động cho chàng được thu nạp vào tòa báo Nhân dân. Với tư cách đặc phái viên báo Đảng, Trần Hiệp ung dung đáp xe hơi quốc doanh vào tận vùng giáp tuyến.

Mưa lạnh tạt vào mặt chàng.

Chàng hăm hở bước trên con đường nhỏ, giữa hai thửa ruộng ngập nước,

Trần Hiệp đã đến bờ sông. Núp sau một bụi cây, chàng nhìn từ phía. Trời vẫn tối mờ.

Qua tiếng mưa rào rào, chàng nghe rõ tiếng nước chảy trong lòng sông. Chàng tưởng như tiếng sông Bến Hải là tiếng tim đập trong lồng ngực chàng. Thật vậy, mỗi lần đến vùng giáp tuyến, ngắm ngọn cờ vàng ba sọc đỏ phấp phới trên bờ nam, Trần Hiệp lại rộn ràng trong dạ. Chàng liền tưởng tới thành phố Sài Gòn phồn thịnh, tới trụ sở kín đáo của ông Hoàng, tới những người đàn bà xinh xắn chàng gặp hồi là con gái.

Trần Hiệp không vội vàng, vì chàng biết địa điểm này không có người gác. Vọng gác gần nhất ở xa một trăm thước.

3g30.

Đội lính tuần lưu động vừa đi qua. Trong 10 phút, họ sẽ trở lại. Khi ấy, chàng đã vượt qua sông.

Ngồi trong bóng tối, chàng lặng lẽ cởi quần áo. Cuộn phim quý giá được cắt trong một ống thuốc aspirin bằng nhôm, may vào bên trong xi-líp. Chàng ướm lưỡi dao sắc như nước vào trong gan

bàn tay. Nếu linh tuần bắt được, Trần Hiệp phải dùng dao. Mũi dao nhọn hoắt đâm tới tim, rút ra không dính một giọt máu. Nhược bằng không hạ sát được linh tuần, chàng phải quay ngược mũi dao vào ngực. Vì chàng cảm thấy không có đủ bản lĩnh chịu đựng cuộc tra tấn tàn bạo của công an.

Trần Hiệp lom khom đứng dậy. Chàng nhìn đồng hồ tay lần nữa. Gió lạnh vẫn rít lên vù vù. Giọng sóng quanh co chìm trong màn đêm dày sương và đầy mưa rét mướt.

Bỗng Trần Hiệp cười lên một tiếng ngắn. Chàng sực nhớ đến thiếu tá Phan Lộ đang ngủ mê một trong trụ sở, không biết đã bị đánh lừa.

Trần Hiệp không thể ngờ được chính chàng mới là kẻ bị lừa. Chàng vừa ra khỏi phòng, đóng cửa lại, Phan Lộ đã hết ngáy o o, mở choàng hai mắt, nhìn trong bóng tối. Phan Lộ lắng tai nghe tiếng chân Trần Hiệp khua xuống giao thông hào, rồi từ từ ngồi dậy.

Chờ đúng năm phút, Phan Lộ mở cửa đi ra. Một bóng đen đã chực sẵn ngoài hiên, Phan Lộ hỏi :

— Nó đi chưa ?

— Thưa rồi.

— Dẫn anh em bố trí chu đáo chưa ?

— Thưa rồi.

Thiếu tá Phan Lộ đội mưa, tất tả xuống dãy nhà dưới. Bên ngọn đèn nhỏ được che cho ánh sáng khỏi lọt ra ngoài, một toán người mặt đồ đen, đeo tiền liên và dao găm, đang ngồi hút thuốc. Thấy Phan Lộ, cả bọn nghiêm chỉnh đứng dậy.

Chẳng nói, chẳng rằng, Phan Lộ giắt cái máy vô tuyến xách tay mà một viên thượng sĩ đang cầm. Trong máy có tiếng rè rè. Rồi tiếng báo cáo :

— Thưa, nó sắp vượt qua rồi.

Phan Lộ đồng dục ra lệnh :

— Hành động mau lên. Cần thận, nó đánh dao rất giỏi. Phải bắt sống cho kỳ được.

Phan Lộ khoan thai ngồi xuống ghế, bắt chân chữ ngũ. Bên ngoài mưa bắt đầu ngọt hột.

Đọc bờ sông, Trần Hiệp cười thầm khi thấy trời mưa bớt hẳn. Chàng bỏ thật nhanh qua hàng rào kẽm gai, cần thận tránh những nơi chôn mìn. Loại mìn đặc biệt này, dụng nhẹ vào là nổ tung, xác tan ra từng mảnh.

Bỗng chàng giắt mình, nằm ép xuống nền đất lầy lội. Chàng vừa thoáng thấy một bóng đen đang bò gần nơi chàng núp. Lộ rồi, chàng đánh phải liều. Rút lưỡi dao đeo ở thắt lưng ra, chàng nhìn hơi thờ, chuẩn bị phóng tới.

Nhưng một kềm sắt đã ôm cứng lấy tay chàng. Chàng vùng lên thật mạnh. Kềm ôm chàng bị xô ngã. Song một bóng đen đã nhảy lên người chàng. Chàng vùng dao ra.

Ồi một tiếng thảm thiết. Trong đêm tối lặng lẽ, chàng nghe rõ tiếng máu tuôn ra òng ọc. Trần Hiệp vùng đứng dậy. Một tiếng quát nổi lên :

— Trần Hiệp, bỏ dao xuống.

À ra, địch đã biết cả tên chàng ! Không thể nhảy xuống nước, tông sang bờ nam được, chàng đành lùi dần, lùi dần. Tiếng quát dấm dẩn vẫn tiếp :

— Trần Hiệp, đừng kháng cự vô ích. Anh bị vây bốn mặt rồi.

Chàng chợt nhớ đến Lê Tùng đang chờ chàng ở bờ nam. Mưa đêm đã tạnh. Một đám mây trắng lóa lên trên nền trời đen thui. Cuộc đời xông pha trong lòng địch của chàng đến đây là hết. Tuy nhiên, chàng có bồn phận báo tin cho Lê Tùng biết.

Chàng cho tay vào túi xi-lip lấy ra một cây pháo nhỏ. Đó là một loại hỏa châu đặc biệt, bấm vào là bay vọt lên không, tỏa ra như pháo bông màu đỏ. Chàng sẽ dùng hỏa châu báo tin cho Lê Tùng biết chàng bị bắt.

— Trần Hiệp, giờ tay lên.

Trước khi giờ tay, Trần Hiệp bấm nút hỏa châu. Một vùng trời đột nhiên sáng rực. Hai bóng đen xán lại, chàng khoa đao đánh ngã. Nhưng hai bóng khác đã vọt tới. Trần Hiệp bị khóa tay, và lời sênh sếch xuống giao thông hào.

Từ bờ nam nhìn lên, Lê Tùng thấy rõ cuộc vật lộn vô vọng của Trần Hiệp. Trái pháo sáng bùng lên, rồi tắt, quang cảnh lại chìm trong đêm khuya vắng lạnh.

Lê Tùng rùng mình như bị cảm. Như người mất hồn, chàng trèo lên xe dip. Vừa khi ấy, các ô đại liên trên bờ bắc bắn xả vào xe chàng. Nhanh như tên, Lê Tùng lái xe vào con đường đất đỏ ngập nước. Mặt chàng ướt sũng. Chàng không biết là nước mưa hay nước mắt nữa.

Ánh đèn sáng chói làm Trần Hiệp quáng mắt.

Chàng đang sưng trên ngưỡng cửa. Một công an viên xô chàng ngã chúi xuống. Một tên khác đập vào mặt chàng, kèm theo tiếng chửi rủa :

— Đồ chó săn.

Trần Hiệp nắm lấy chân hắn kéo mạnh. Hắn ngã xuống bên chàng. Chàng giáng một quả thối sơn vào giữa miệng. Chàng định đánh nữa song đồng bọn đã giữ tay chàng lại. Thiếu tá Phan Lộ, ăn mặc chỉnh tề, ngồi giữa nhà, ung dung hút thuốc lá, dường như không quan tâm đến vụ đánh lộn. Trần Hiệp bị trói chặt bằng giây dù vào chấn song cửa sổ. Lăn giây nhỏ xiêu ăn sâu vào da thịt chàng.

Phan Lộ cười nửa miệng :

— Hân hạnh chào anh Z.307. Anh không ngờ tôi uống hết ly rượu pha thuốc mê mà vẫn tỉnh phải không ?

Trần Hiệp trừng mắt nhìn hắn :

— Trước kia, ta là bạn, giờ là kẻ thù. Phải, tôi không ngờ. Anh đã khôn ngoan hơn tôi. Lúc bước chân vào nghề này, tôi đã biết trước có ngày bị bắt. Anh có may mắn hơn tôi. Tôi là kẻ chiến bại, anh muốn làm gì tôi, tùy ý. Tôi chỉ tiếc là không có thời giờ đâm mũi dao vào cổ họng.

— Anh chết sao được. Anh cần phải sống. Sống để trả lời những điều tôi hỏi.

— Đừng nhọc công vô ích. Tôi không khai đầu. Đánh đập, tra diện, nhổ móng tay, dí thuốc lá cháy vào thịt chỉ có thể làm tôi bất tỉnh, song không thể bắt tôi phải nói. Và lại, như anh đã biết, tôi chẳng biết gì mà nói.

Thiếu tá Phan Lộ vẫn cười nhạt :